

ČAJ

Pro chvíle pohody

LE DEN 2012

Časopis Autorů Jičínska

...

V první patře naskočila žena.

“Dobrý den,” mi řekla.

Byl jsem zmatený, proč mě pozdravila.

Myslel jsem, že žena asi věří, že se známe.

Asi myslí, že jsem hezký. Asi ona je šílená.

Rychle jsem si na ten zvyk zvyknul

– milý zvyk se zdravit ve výtahu.

Zvyk v Americe ani v Británii vůbec

neexistuje.

JON DAVIS

64

Vážený čtenáři,

lednový ČAJ se vydal na cesty a po prosincovém výletě s Dragou Zlatníkovou do zemí bývalé Jugoslávie se tentokrát vypravíme s **Petrem Veselým** za velkou louží do USA, kde Petr byl na podzim minulého roku. Napsal nám o své cestě článek a zároveň jsem jej vyzpovídal v rozhovoru.

Vzácným hostem ČAJe je právě Američan žijící v Praze **Jon Davis**, který vydal dvě své knihy (Hezký víkend – viz povídka „Být chudý v Československu“ a Sousedi – viz povídka „Dva příjemné zvyky, co mají Češi, co nemají jiné lidi“) a v současné době chystá třetí knihu. Jsem rád, že ukázku z ní nabídl právě našemu ČAJi (viz povídka „Slováci“)!

Svým osobitým stylem a především jazykem, který nikdy nestudoval, jak přiznává, nám ukazuje svět svýma očima, jak jej my Češi nemůžeme vidět. Jeho knihy nejsou jen humorné, ale vybízejí nás mnohdy k zamyšlení nad sebou samými.

V každém případě si myslím, že konfrontace „Jak Čech vidí Ameriku a Američan Čechy,“ o kterou jsem se v ČAJi pokusil je zajímavá.

Literárně do ČAJe přispěl **Josef Jindra** svými epigramy, které byly uveřejněny ve sborníku soutěže Epigram 2011, který vyšel na podzim loňského roku. Josef Jindra a jeho epigramy patří k tomu nejlepšímu, alespoň podle mého názoru, co ve sborníku najdete.

A poprvé se představují knihy, které si můžete prostřednictvím ČAJe koupit! A jsou to právě zdařilá dílka z pera našeho hosta Jona Davise. Pokud i vy chcete nabídnout svoje knihy do „burzy“, ozvěte se na mailovou adresu Franczub@seznam.cz !

Úspěšný vstup do nového roku 2012 přeje

Václav

HOST ČAJe:

Jon DAVIS

„Narodil jsem v Chicagu. Měl jsem celoživotní sen bydlet v Evropě. Maminka je skotská a (jakmile jsem začal vydělat dost peněz) každý rok jsem navštěvoval příbuzné v Skotsku a taky jsem cestoval po celé Evropě. Získal jsem v roce 1992 diplom – Masters of Arts v oboru lingvistiky na University of Illinois-Chicago. Byl jsem v té době svobodný a věděl jsem, že to byl největší čas se přestěhovat do Evropy.

Měl jsem v kapse výborné diplomy, ale neměl jsem mnoho zkušeností. To bylo krátce po revoluci v Střední Evropě. Přemýšlel jsem, že bych tam mohl rychle získat jako copywriter a/nebo novinář zkušenosti a taky, že by bylo v té době zajímavé místo bydlet. Omezil jsem výběr na Maďarsko a Československo a nakonec jsem se v srpnu v roce 1992 přestěhoval do Prahy. Jsem moc spokojený, že vybral jsem si Československo.

Myslel jsem, že až získám v Praze dost zkušeností (počítal jsem na pár roků), bych se přestěhoval do Španělska nebo Portugalska. Ale získával jsem v Praze každý rok lepší a lepší pracovní nabídky. Našel jsem si mezitím mnoho skvělých přátel a současně jsem se zamiloval do Prahy. Rozhodl jsem se zůstat.

Pracoval jsem léta jako copywriter, editor, majitel galerie a učitel na Ekonomickém institutu Karlovy univerzity. V současné době pracuji jako nezávislý překladatel, technical writer a jazykový korektor. Bydlím od roku 1993 v Praze 3.“

Být chudý v Československu

Přestěhoval jsem do Prahy v srpnu v roce 1992. Zorganizoval jsem předem z Ameriky zaměstnání jako učitel v Statní jazykové škole v Ládví vydělat 3,500,- Kč za měsíc a škola poskytla mi ubytování v Domu učitelů, Opatov, Jižní město, Praha 4. Měl jsem v kapsu 300 dolarů a začal jsem život v Praze.

Brzy na přestěhování jsem se seznámil s Anetou, která v stejné škole učila němčinu. Aneta mi radila, aby hned víc práce našel. Vysvětlila, že musím hned vydělat víc peněz, protože já jsem Američan a neumím být chudý v Československu. Měla pravdu.

Brzy na to jsem našel další práci, ale stále jsem měl problémy vystačit s penězi. Nemohl jsem si dovolit jít v restauraci a snažil jsem se přežít víkendy se šunkou, chlebem a hranolkama. Aneta měla pravdu – neuměl jsem být chudý v Československu.

Našel jsem, ale něco výhodný. Existoval na Václaváku okno, kde člověk mohl koupit velmi levný jídlo. Měli tam vepřový řízek v bramboráku do ruku za 17,- Kč. To bylo pro mě vynikající objev. Pamatuju si dobře ten řízek – velký, vydatný, dost chutný a moc mastný. Ten řízek byl tak mastný, že omastek by tekla po tváři a na košili. Ale to nevadilo. To bylo moc vydatný a stal jen 17,- Kč! To bylo moje večeře tři čtyřikrát týdně.

Pomalu, ale jistě jsem našel víc a víc práce a věci trochu vylepšili, ale první půlrok v Praze stále byl finančně těžký. Pamatuju první vánoce v Praze. Koupil jsem v prosinci vánoční pohlednice, ale před dalším platem neměl jsem dost peněz koupit známky. Kamarády a rodina je dostali v lednu.

Myslím, že už umím trochu líp být chudý v České republice, ale nechci to opakovat zkoušet. To okno na Václaváku už není.

Dva příjemné zvyky, co mají Češi, co nemají jiné lidi

Přestěhování do cizí země přináší mnoho překvapení. I každodenní události – jako jezdit tramvají nebo vystupovat do výtahu – můžou překvapit.

Šel jsem v prvním týdnu v Praze v roce 1992 do finančního úřadu. Poprvé v životě jsem stal před jedním z těch starých dřevěných výtahů, co nikdy nezastavovaly. Byl jsem udivený. Na třetí šanci jsem naskočil.

V první patře naskočila žena.

“Dobrý den,” mi řekla.

Byl jsem zmatený, proč mě pozdravila. Myslel jsem, že žena asi věří, že se známe. Asi myslí, že jsem hezký. Asi ona je šílená.

Rychle jsem si na ten zvyk zvyknul – milý zvyk se zdravit ve výtahu. Zvyk v Americe ani v Británii vůbec neexistuje.

Druhý milý český zvyk – zamávat dlouho někomu na rozloučenou. Je typický v Americe jako v Británii prostě krátce zamávat, pak se smějeme a odejdeme – i na nádraží po návštěvě kamaráda nebo příbuzný. Ale v Čechách je typický na nádraží, když odjíždí vlak, že lidi se sobě zamávají až do posledního okamžiku, dokud nejsou v dohledu. Musím se prostě usmát. Je to krásná věc, protože zamávání je krásná věc. Lidi vždycky se smějí, když zamávají.

Ty dva příjemné zvyky jsem přijal. Druhý můžu všude – v Čechách, v Americe, všude. Ale nemůžu v Americe vystoupit do výtahu a někoho zdravit. Člověk ve výtahu v Americe by myslel, že asi věřím, že se známe nebo by myslel, že myslím, že je hezký nebo by myslel, že já jsem šílený.

Slováci

Když jsem v roce 1992 přestěhoval z Chicaga do Prahy, stát byl Československo. Hned od začátku jsem se setkával s několika Slováků, kteří v Praze bydlili a pracovali včetně jedné z mojí první kolegyni v práci a jednoho z mého prvního sousedů. Kolegyně jsem měl rád – energická, ochotná a sympatická. Taky jsem rád souseda – vtipný, společenský a sympatický.

Pokračoval jsem se v prvním pár roků v Praze setkávat s víc a víc hodných Slováků. Taky jsem se v té době setkával s překvapeným množstvím zlomyslných poznámek Čechů o Slovácích. Byl jsem varovaný, že zlá krev proudila ve dvou směrech. Několik Čechů před mými návštěvami v slovenském ráje, v Trnavě, v Bratislavě v letech 1992 a 1993 mi poradili, abych na Slovensku nikdy nemluvil česky – jenom anglicky. Bohudíky dneska už nikdy neposlouchám žádné zlomyslné poznámky Čechů o Slovácích ani žádné zlomyslné poznámky Slováků o Čěších. A není dneska žádný problém mluvit v Bratislavě česky. Ty věci jsou v daleké minulosti.

Skvělý příklad jak časy se zlepšily – Světový pohár v JAR v roce 2010. To bylo jeden z mála elitních fotbalových turnajů, ve kterém nebyli Češi, kdežto Slováci se poprvé vůbec v historii kvalifikovali za prestižní fotbalový turnaj. To bylo úžasný, jak moc Češi fandili Slovákům – v televizi, v novinách, na ulicích, v hospodách. Deník Sport měl na den Slováků prvního zápasu titulek na titulní stránce “Fandíme Slovákům!”. Já vím, že byla situace dřív v roce na Slovensku podobná během ME lední hokej – Slováci fandili Čechům a slavili Čechů vítězství v finále nad Ruskem.

První výlet do Slovenska byl do Trnavy v roce 1992. Můj trnavský klient Richard věděl, že jsem fanoušek fotbalu a pozval mě do Trnavy na víkendový výlet s cílem jít na nejdůležitější zápas sezony v Trnavě – FC Spartak Trnava-Slovan Bratislava. Richard má v Trnavě velký rodinný dům a měl jsem svůj vlastní pokoj. Manželka a babička pro nás v pátek připravily večeři. Ale s námi (s Richardem a se mnou) nejedly. K mému překvapení prostě seděly v židlích u kuchyňské stěny a nás servírovaly, když jsme jedli u stolu – i když Richard a manželka byli relativně mladý manželský pár. To nikdy jsem předtím neviděl. Bylo mi to trapné. A to nikdy od té doby zase nevidím.

Druhý den Richard a já jsme se v stadiónu s Richardovým kámošem Jaro sešli. To bylo zábavný zápas. Stadión byl vyprodáno, kolem 23 tisíc lidí. Atmosféra byla super, nabitý elektřinou. A trnavský fanoušky měli, co slavit – FC Spartak vyhrál 3:2. Měl jsem později téhož dne první zkušenost s borovičkou. Richard, Jaro a já jsme po zápasu šli do hospody, kde jsme se s dalšími třemi trnavskými kamarády sešli. Tam jsme jedli a pak jsme začali vážně pít. Vykonal jsem dobře – byl jsem psychologicky připraven na povítěznou oslavu v slovenské hospodě. Můj výkon na ně udělal dojem

– pár kamarádů odpadli, ale měl jsem schopnost pokračovat dál. Byl jsem hrdý, i když jsem druhý den měl platit cenu.

Po osmnácti let jsem byl s kámoškou Táňou v Košicích na MS ledního hokeje. Táňa – která v Praze bydlí deset let – je z Košic a dlouho se mě pozvala jet na výlet do Košic. Konečně jsem tam byl. Koupili jsme balík třech zápasů. Byli v Košicích týmy z Kanady, Švédska a USA – Češi a Slováci byli v Bratislavě. Jeli jsme do Košic nočním vlakem (pohled Vysokých Tater hned ráno je fakt krásný pohled) a ráno jsme přijeli do bytu matky Táni. Maminka měla pro nás u dveří na talíř tři kousky chleba, sůl a tři panáky borovičky. Táňa mi vysvětlila, že to není jenom východní slovenská tradice, ale je ve skutečnosti spíš slovanská tradice – “ale lidi v Praze už dlouho nedělali zvyk”. Maminka dopoledne stále naplňovala moje kalíšek. Fakt kalíšek nebylo velký, ale jsem měl do dvanácti sedm panáků (jsem je počítal). Díky bohu jsem byl psychologicky připraven (věděl jsem, že jsem začínal návštěvu východního Slovenska – věděl jsem, že výlet bude alkoholicky náročný) a taky jsem ve vlaku dost jedl. A co víc maminka nám dala ještě velkou snídani. Můžu říct, že jsem první ráno – i ve skutečnosti celý čtyřdenní výlet – dobře přežil “východní slovenskou pohostinnost”.

I když Slováci umějí dobře pít borovičku, neumějí pít pivo. V každého bytu, ve kterém jsme byli (a Táňa a já jsme byli v několika bytů příbuzný a kamarádů v Košicích), byla pod stolem v obývacím pokoji velká plastická láhev piva. Velká plastická láhev? Nikdy studené pivo? No, ta plastická láhev piva (zdál se mi jenom Staropramen nebo Kozel – z nějakého důvodu) byla vždycky pod stolem a nikdy v lednici – i přes noc do rána. Ježíš Mariá!

Můžu říct, že nemám na západním Slovensku – v Trnavě, v Bratislavě – velké problémy rozumět jazyk. Ale situace byla v Košicích úplně jiná. Fakt tam mají speciální dialekt. Byli jsme v Košicích v obývacím pokoji a byl v televizi reportáž o MS ledního hokeje. Rozuměl jsem v televizi asi devadesát procent, ale rozuměl jsem v konverzaci v obývacím pokoji málo. A měl jsem pro sebe otázku: “Je to stejný jazyk nebo ne?”

A když píšu o Slováky, musím se zmínit pár různé věci. Když místo “Jo, jo ... jo, jo” Slováci říkají “Hej, hej ... hej, hej, hej, hej”, musím se snažit přestat se smát. Pro anglicky rodilí mluvčí je zvuk strašně legrační. Je pro nás z Ameriky nebo z Británie jako v Paříži a poslouchat “Oui, oui ... oui,

oui, oui”. Ježíš! A pár kuchařských plusů pro Slováky – jejich vánoční polívka (kapustnica) je stokrát lepší než česká vánoční polívka (rybí polívka) a Slováci jsou vynálezce halušek. A ještě věc o Slovácích – když vezmou tě do náručí, vezmou tě do náručí pevně.

Dneska mám několik slovenských kamarádů a pár jsou blízký přáteli. Vlastnosti, co mi ukazují Slováci, co si mi nejvíc vážím, zahrnují jejich otevřenost, jsou společenský a nejsou tak bojácný. Taky se mi zdá, že Slováci mají tendence být sdílný a být ochoten pomoci. Například byli jsme v červnu v roce 2010 v Bratislavě tři. Přešli jsme Nový most na procházku přes Petržalku. Plánovali jsme na zpátky do centra po výletu přejít Starý most, ale most byl zavřeno kvůli rekonstrukci. Našli jsme autobusovou zastávku. Studovali jsme (dočasně změněný) jízdní řád – a každý z nás měl jiný názor, jak jet zpátky.

Najednou mladá krásná slovenská holka se nám zeptala,

“Nechcete pomoc? Kam jedete?” Vysvětlila nám, jak jet zpátky a dodala, “Jedu do stejné zastávky”.

V autobus jsem kámošům komentoval, “To věříte? Nádherná dvacetiletá holka nabídla pomoci staršímu Rusu, staršímu Čechu a staršímu Američanu, kteří se hádají česky o kterém autobusu je nejlepším? Nikdy v Praze”.

“Ani v Hradci”, přidal Andrej “Ani v ...”

Jonáš skočil do řeči “Možná na Moravě”.

“Možná,” byla odpověď.

Mám pozitivní názor na Slováky – na základně svých zkušeností. Asi to by bylo jiné, jestli na Slovensku bydlím. Asi mám štěstí, že jsem se seznámil s nejlepšími z nich. Ale zatím můj názor platí, pokud se to neukáže jinak.

Jasně vše národy mají vlastní dobro a špatno. Zdá se mi, že když zemi byl Československo, Slováci museli poskytnout státu skvělou protiváhu – přesně jako jejich příspěvek k státní hymně (energetická poslední slovenská část písničky poskytla vítanou úlevu z melancholické české části) – a přesně jak ta modrá část (co představuje slovenský národ – *pozn. jak jsem si myslel; zřejmě není to pravda*) přidává vyváženost (i jedinečnost) do státní vlajky.

Stručná zpráva o Pét'ově pouti do velké země a zpět

.....a protože tuším, že mi nebude dopřáno dostatek času v klidu podělit se s Vámi, drazí kolegové a kolegyně, o dojmy z cest, uchyluji se k prostředku nám tolik drahému – k písmu.

Před mým odjezdem jsem chtěl před Vámi učinit stručné prohlášení o mém názoru na Ameriku, bych se vyhnul případnému následnému osočení, že jsem v Americe zblblnul. Bohužel se mi nedostalo prostoru, jako již tolikrát, ale to je velkým dílem vlastní vinou, že jsem si neoblíbil v životě dravost. Tedy před cestou jsem měl názor asi hodně podobný názoru většiny mých spoluobčanů. Snad jen menšinový názor jsem měl v tom, že USA vděčíme za to, že existuje ČR a že vůbec žijeme. Jednak USA podpořilo vznik ČSR a rozhodlo o porážce nacismu. Mrzí mě, že se na tohle zapomíná a jen kritizujeme.

Tedy vydal jsem se na cestu se svou ženou (nikoli manželkou) Irenkou a naší známou Janou. Jeli jsme na návštěvu k Janině dceři, žijící u San Franciska a taky k bratranci mé zemřelé manželky, který rovněž žije v této veliké aglomeraci.

Celkem jsme pobyli tři týdny. Protože dojmů je mnoho a času mého a Vašeho omezeně, budu stručný a heslovitý. Dominantní zážitky: amíci jsou neskutečně milí, usměvaví (není to našťěstí maska), jsou ochotní pomoci bez vyzvání, trpěliví i v kontaktu s blekotajícím cizincem. Tato skutečnost se nám potvrdila stoprocentně! Jízda autem je mnohem pohodovější nežli u nás, opět stoprocentní zkušenost nesetkali jsme se s agresivitou na silnici, s porušováním předpisů. Najeli jsme s Irenkou ve vypůjčeném autě 1800mil, když jsme jeli do Arizony okouknout Grand Canyon, během cesty žádná negativní zkušenost se řidiči. Ohleduplnost, galantnost, prostě pohoda. Grand Canyon je neskutečný zážitek, mnohokrát viděné na fotkách a ve filmech, ale skutečnost je dech beroucí! Záhadou pro mě je, jak je možné, že velký stát má velkou krajinu?! Cesta prériemi je úchvatná, ohromná otevřená krajina. Naše země je proti tomu krásná, malá, roztomilá zahrádka.

Velikým zážitkem byla prohlídka univerzity ve Stanfordu. Opět velikost, ale ne snad nabubřelost. Člověka nutí k zamyšlení a snad žárlivosti, že univerzitu dali vybudovat manželé Stanfordovi, multimilionáři, kteří zbohatli na budování železnic. Vydělané prostředky nevyvezli na Kajmanské ostrovy, ale investovali do společnosti tím, že vybudovali univerzitu. Asi hraje roli jestli je někdo miliardář podnikatel a nebo miliardy ukradl. V areálu univerzity jsou významná umělecká díla, např. od sochaře Rodina.

K velikým zážitkům pro mě osobně patřilo “setkání” s Johnem Steinbeckem a budovou bývalé rybí konzervárny, která hraje hlavní roli v románu *Na plechárně*. Budova je to značně omšelá, ale její půvab je v tom *tady to bylo*. Ještě tentýž den jsem prožil další “setkání” o kousek dále v půvabném milionářském městečku Carmelu a sice zde žil můj milovaný básník Robinson Jeffers. Postavil si na skalnatém pobřeží Pacifiku velice svérázný dům z velikých kamenů, neomítaný a u něho jestřábí věž, ze které pozoroval oceán meditoval a jistě sem za ním docházela múza. Dnes je v tomto domě básníkovo muzeum, bohužel bylo již zavřeno. Jeffersovo dílo se do Čech dostalo díky překladům Kamila Bednáře. V sedmdesátých a osmdesátých letech zde vyšlo pár jeho děl (Pastýřka putující k dubnu, Mara, Hřebec grošák, Cowdor) bylo to osvěžení v třesnuté normalizační nudě.

Ještě ke Carmelu, bylo to v šedesátých letech poutní místo umělců a Jefferse zde navštěvovaly opravdové hvězdy uměleckého světa, zvláště literárního. Malá vesnička se rozrostla v městečko movitějších Američanů, kteří si zde vystavěli malebné domky. Je potěšující, že peníze vždy nemusí předznamenávat nevkus nebo bombastičnost. Domečky působí velice útulně a společně tvoří romantické prostředí, které bych v Americe nečekal.

Carmel má ohromnou písčnou pláž, bohužel moře je hodně studené a tak si jej užívají jen surfaři, děti a psi. Američani jsou blázni do zvířátek a do psů obzvlášť.

K dalším zážitkům samozřejmě patří návštěva samotného San Franciska, typické strmé uličky, které nesmí chybět v automobilových honičkách, Lombard street serpentinová ulička v prudkém svahu se spoustou květin. Nezbytný Golden Gate, magický červený most, bývalé vězení Alcatraz. Tu a tam je možné zahlédnout bezdomovce, ale opravdu výjimečně. Města jsou čistá a přestože je zde hodně pejskařů, nehrozí že si šlápnete ... Překvapením byla docela drahota, tedy srovnatelná s tou naší, ale čekali jsme příznivější ceny. Pociťoval jsem abstinenční příznaky pokud šlo o chléb a pivo. Uvědomil jsem si, jaké to úžasné dary české země užíváme! Díky našim hostitelům jsme okusili restaurace francouzskou, japonskou, indickou, čínskou a pochopitelně místní. Nejlepší byla čínská a taky nejlevnější.

Drobné postřehy. Neuvidíte u žádné trafiky ani nikde jinde obrázky nahotinek. Typické poštovní schránky slouží obousměrně, když posíláte dopis, hodíte ho do své domovní schránky. Na dálnici potkáte často karavan velikosti autobusu, který za sebou táhne osobní auto. Nejčastěji jsou to důchodci, kteří vandrují po státech. Občas taky táhnou jachtičku. Velké překvapení bylo, že jsme za celou dobu pobytu neviděli snad ani deset

kuřáků. Kalifornie je známá svým zdravým životním stylem a tohle jsou sladké plody, není zde ani mnoho tlouštíků, jak jsem očekával, ti jsou předpokládám spíš na východním pobřeží v New Yorku a okolí. Na jižním okraji San Franciska je u dálnice rozsáhlý vojenský hřbitov. Mírně zvlněný terén pokrytý stříženým trávníkem a na něm ve vyrovnaných řadách stejné bílé patníky-náhrobky, tedy demokratický hřbitov. Každý náhrobek lidský život. Je tam těch náhrobků na tisíce, člověk se nemůže ubránit pohnutí !

Kdysi jsem si vymyslel bonmot *Bože ochraňuj Ameriku a nás před Amerikou*, svým způsobem si za tím stojím, ale skutečnost se nedá postihnout jedním bonmotem. Často hledíme na Spojené státy s despektem, jako na agresivní velmoc, kde žijí samí nevzdělaní tupci, kteří se živí jenom hamburgery. Představme si jak nás asi vidí cizinci, jestliže nás vidí přes naši politiku, kde se krade ve velkém a v podstatě za souhlasného přihlížení zákonodárců, policie a justice. Čech kráčí se sehnutou hlavou a zvedne ji jen, když se potřebuje napít piva.

Tak toto je stručný popis postřehů z mé cesty do USA, tedy toho na co jsem si vzpomněl !

Petr Veselý

„Zdokonalovat lidskou duši!“

Rozhovor s Petrem Veselým

Pocházíš ze severních Čech, co tě přivedlo do Hořic ?

Narodil jsem se v Děčíně, tam jsem prožil svých prvních dvacet let života, vystudoval jsem tam stavební průmyslovku. Stavařina se mi líbila a dodnes líbí, ale cítil jsem potřebu zasvětit život něčemu duchovnějšimu.

Naše země byla krátce po okupaci (pro vtipálky dodávám, že po té sovětské) a deziluze byla veliká. Uvažoval jsem i o studiu teologie, to naštěstí nevyšlo. Hlásil jsem se i na umělecké školy a vyšla z toho hořická sochařská škola. Bylo to to pravé. Zajímavý byl rozdíl v mentalitě obyvatel, přistěhovalců v Děčíně a pohraničí a starousedlictví tady v Hořicích. To je zajímavé téma, dnes už to ale tak

intenzivně nevnímám.

Během studií jsem se seznámil se svou budoucí ženou, oženil se a usadil se zde. Je nás tu takových polapených víc. Hořice jsou skutečnou sochařskou mekou, mám to tu moc rád.

Co považuješ jako sochař za svůj největší úspěch ?

Z oficiálního hlediska asi realizaci sochy svatého Jana Nepomuckého pro pražské Butovice. Byla to výzva, udělat v dnešní době sochu středověkého světce, který byl vždy zpodobňován podle daného kánonu. Radost mi dělá i tvorba portrétů, realizoval jsem do bronzu portrét pana Aloise Hlavatého, politického vězně, kterého jsem si nesmírně vážil, nebo jazzového klavíristu Karla Růžičku.

Co pro tebe znamená členství v LISu ?

Bez přehánění to pro mě znamená opravdu moc. Možná se to nezdá podle odvedeného výkonu. Ve srovnání s tebou Václave si vždy připadám nepatřičně, jako někdo, kdo se veze zadarmo. Nemám tu ambici se literárně nějak výrazně prosazovat. Mám ale moc rád to naše společenství, ta setkání mi přinášejí osvěžení a povzbuzení do života. Mrzí mě, že jsme takto rozptýleni po kraji a nemáme tolik šancí se častěji setkávat třeba u skleničky, jistě by to znamenalo větší akceleraci spolkového života.

Máš nějaké své literární vzory ?

Pokud jde o prózu tak nemohu mluvit o vzorech, jestliže pod vzorem chápeme něco, co bychom chtěli napodobit. Do větších prozaických formátů bych se nikdy neodvážil. Ano mám mnoho autorů, které obdivuji, z těch našich alespoň pár: Hašek, Lustig, Hrabal, Milan Kundera, Ivan Klíma, Jáchym Topol aj. O vzorech snad mohu mluvit v poezii, ne že bych měl ambici se jim rovnat, ale vzhlížím k nim. První láska z jinošského období, která mě zasáhla a nastartovala můj zájem o poezii byl Jiří Wolker, pak přišli další, samozřejmě Mácha, Jiří Orten, Jan Skácel, Karel Kryl. Vynikajících básníků máme mnoho, zajímalo by mě jestli jsme v počtu básníků v průměru na počet obyvatel na předním místě na světě, že by se tím kompenzovalo nelichotivé umístění v žebříčku korupčního prostředí.

Máš nějaké velké přání, co by jsi chtěl vytvořit ať už v literatuře nebo sochařině ?

Priznám se , možná netakticky, že mám velká přání. V literatuře bych

chtěl, kromě ještě pár básní, které bych se nemusel stydět podepsat, napsat knihu esejů, kterou nosím v hlavě hodně přes deset let. Daleko náročnější mám touhy v sochařině, mám konkrétní témata již promyšlená. Jenže sochařina je obor ve kterém je hodně náročné dělat do šuplíku. Jednak to musí být moc velký a bytelný šuplík a ještě k tomu je zapotřebí třech věcí: peníze, peníze a peníze.

Myslíš si, že literatura a obecně umění plně odráží současnou situaci ? Vznikají díla odpovídající na problémy dneška?

Já doufám, že vznikají taková díla. Těžko se však k nim dostávat, myslím tedy k takovým které jdou opravdu k jádru problému a odhalují podstatu marasmu. Nemyslím perestrojkové pranýřování nešvarů, třeba toxikománie, korupce, úpadek mezilidských vztahů atd., které jsou podány tak, aby se to kupovalo, toho je asi hodně k dostání. Myslím kvalitu, jaká je např. v esejích Mudr. Františka Koukolíka (Jádro, vysílá ČT2). Obávám se, že ubývá silných jedinců, kteří jsou schopni odolávat celospolečenskému masírování, tomu gigantickému tlaku médií , konzumnímu životu, nezájmu široké veřejnosti o kvalitu. Vracím se ještě ke třetí otázce. Účast v LISu je pro mě jedním z motivů, jak si já osobně odpovídám na tuto závěrečnou otázku, možná se to zdá komické, mluvit o tomto literárním trpaslíkovi (LiSu) jako o něčem, co by mělo mít nějaký dalekosáhlejší význam. Já ale cítím, že za těch dvacet let jsem povyrosl a více uskutečnil sám sebe a to i díky účasti na životě LiSu a to je myslím to podstatné na literatuře a veškerém lidském konání: zdokonalovat lidskou duši!

P.S. Poněkud duchovně zabarvenou výpověď přičítám právě prožívanému času vánočnímu a taky tomu, že jsem veselý Petr. A tak Vám všem přeji, aby Pravda a Láska zvítězila na lži a nenávisti !

Leden v KVČ v Jičíně

4. - 31. ledna: Panenka a porcelán - výstava Jarmily Novotné v Galerii radosti

2. ledna: Hravé dopoledne pro děti a rodiče - v hudebním oddělení

18. ledna: Holocaust - přednáška Terezie Dubinové, PhD.

Josef Jindra : E p i g r a m y

1

Názory se vyměňují,
je s tím ale potíž,
že když dva jdou do diskuse,
je to příliš, totiž.

2

Potentát sám nikdy věnec
na hrob padlých nenese.
Zachmuří se, ohne se,
stuhou lehce zatřese.

3

Až zákony gravitace
změní čeští juristé,
budou moci zlatí sloni
létat jako povětroni
a bez křídel, zajisté.
Zato balón heliový,
jenž je lehčí vzduchu,
poplází se ulicemi
v čilém městském ruchu.

4

Básník býval obdivován,
mezi lidmi znám a ctěn.
Byl však shledán k nepotřebě
za dnešního růstu cen.

5

Vždycky říkal dobrý táta:
Chraň se, chlapče, advokáta!
Ze všech počtů, co jich v světě,
nejlíp zná jak oškube tě!

6

Kradu, kradeš, kradem,
miliony zadem.
Když to na nás někdo práskne,
máme soudce – případ zhasne!

7

Neposlouchej, Tondo, játra,
šláftruňk že je zabíjí!
Drýmdrink tomu dneska říkej!
Nejen játra opíjí.

8

Odpadky a psí výkaly
na chodnících leží spolu.
Asi se zas máme učit
držet hlavu čelem dolů!

9

Mnohý soudce odsuzuje,
úlisně se olizuje :
kdo dá tohle a kdo víc,
neznám hochy z Nemanic.

10

Tonda krad už za totáče,
vždycky ovšem tajně.
Teď co má stranickou funkci,
krade už veřejně.

11

Není vinou politiků,
že náš krám je sněden.
Neměli důchodci jísti!
Nejvýš jenom ob den.

12

Říkalo se: známého mít,
lepší je než peníze.
Dnes je lepší peníze mít,
na korupci, na krize.

13

Do voleb si heslo spíchli :
Nemáme zajíce v pytli!
Skrýval se tam ale had,
vztyčil se pak z našich zad.

14

Církvi patří, co je boží.
Bylo, jest a bude.
Pochopte už, neznabozi,
že je pánbůh všude!

15

Demokracie u nás je zvláštní,
z galaxie vzor si bere:
vprostřed sedí černá díra,
kolem sebe všechno žere!

Neví se o nás aneb Burza samizdatů

Knihy dnešního hosta Jona Davise „**HEZKÝ VÍKEND**“ a „**SOUSEDI**“ lze objednat na stránkách <http://www.hezkyvikend.cz/> .

Vydal Jon Davis jako své vlastní autorské vydání

Ilustrace Milan Hencel

Hezký víkend!, vydání I, Praha 2006

Hezký víkend!, vydání II, Praha 2007

Sousedí, vydání I, Praha 2009

vždy 88 stran

ČAJ pro chvíle pohody

č.64 , leden 2012, ročník XI

Vydáno 7. ledna 2012 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!